

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 stycznia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu VIII Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Anna Zaręba

Protokolant: Małgorzata Sanewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 stycznia 2017 r. w W.

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą W.

przeciwko T. N.

o zapłatę kwoty 4 618,60 zł

I. oddala powództwo;

II. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanego kwotę 617 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniosła w dniu 6 lipca 2015 r. pozew przeciwko T. N. o zapłatę kwoty 4 618, 60 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 30 października 2010 r. do dnia zapłaty oraz zwrot kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu strona powodowa podniosła, że w dniu 15 maja 2010 r. w J. pozwany T. N. kierując samochodem marki O. (...) o nr rej (...) będąc pod wpływem alkoholu naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, zjechał na przeciwległy pas ruchu i uderzył w prawidłowo jadący pojazd marki I., o nr rej (...), w wyniku czego ranny został małoletni D. P.. Pojazd kierowany przez pozwanego, w dniu zdarzenia posiadał obowiązkowe ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u powoda. Małoletni poszkodowany D. P. w wyniku zdarzenia doznał licznych obrażeń. W związku z zaistniałym zdarzeniem oraz zgłoszeniem szkody powód przyznał poszkodowanemu z tytułu zadośćuczynienia, ryczałtu na koszty związane z leczeniem, kosztów opieki i przejazdów na leczenie łącznie kwotę 25 257, 21 zł. Strona powodowa podniosła, że na podstawie art. 43 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych zakładowi ubezpieczeń przysługuje prawo dochodzenia od pozwanego zwrotu wypłaconego z tytułu ubezpieczenia OC odszkodowania, gdyż pozwany w chwili zdarzenia znajdował się pod wpływem alkoholu. Strona powodowa podsumowując wskazała, że pozwany do dnia wniesienia pozwu dokonał wpłat na łączną kwotę 25 564 zł, pozostawiając nieuregulowaną część należności w kwocie 4 618, 60 zł.

Nakazem zapłaty z dnia 14 sierpnia 2015 r. (sygn. akt VIII Nc 2801/15) Sąd Rejonowy w Wałbrzychu uwzględnił w całości powództwo.

Pismem z dnia 8 czerwca 2016 r. pełnomocnik pozwanego wniósł o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu od nakazu zapłaty z dnia 14 sierpnia 2015 r. oraz wstrzymanie jego wykonalności, jednocześnie składając sprzeciw, zarzucając przy tym że nakaz zapłaty nie został doręczony pozwanemu.

Postanowieniem z dnia 14 czerwca 2016 r. Sąd Rejonowy w Wałbrzychu uwzględnił wniosek pozwanego i przywrócił mu termin do złożenia sprzeciwu oraz wstrzymał wykonalność wydanego w sprawie nakazu zapłaty.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty, pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia w całości. Pozwany zarzucił, że w niniejszej sprawie zastosowanie znajduje 3-letni okres przedawnienia, liczony od daty wymagalności roszczenia, tj. wypłaty przez powoda świadczenia uprawnionemu. Biorąc pod uwagę powyższe, powód zarzucił, że roszczenie powoda wobec niego przedawniło się najpóźniej z dniem 19 maja 2014 r., a powództwo zostało wytoczone po tej dacie. Odnosząc się do dokonywanych wpłat pozwany podniósł, że nie doszło do przerwania biegu przedawnienia, dokonywane wpłaty świadczą tylko o uznaniu długu w wysokości dokonywanych wpłat. Pozwany natomiast nie uznał długu w pozostałej wysokości. Ostatecznie na rozprawie w dniu 11 stycznia 2017 r. pełnomocnik pozwanego podniósł, że strona powodowa nie udowodniła istnienia i wysokości roszczenia oznaczonego w pozwie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 maja 2010 r. w J. kierujący samochodem marki O. (...) o nr rej. (...) naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że będąc pod wpływem alkoholu, w wyniku zasłabnięcia zjechał na przeciwległy pas ruchu i uderzył w prawidłowo jadący pojazd marki I. o nr. rej. (...), w wyniku czego ciężko ranny został małoletni D. P.. Pojazd kierującego w dniu zdarzenia posiadał obowiązkowe ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u powoda. **/okoliczność bezsporna, a nadto dowód z akt szkody - notatki K. w W. z dnia 4 czerwca 2012 r./**

W wyniku zdarzenia małoletni D. P. doznał obrażeń ciała w postaci złamania wyrostka zębodołowego szczęki, okolicy zębów 11, 12, zwichnięcia II ST, zęba 21, złamania korony zęba 41, w zakresie brzegu siecznego, wybicia zęba nr 21, ran tłuczonych twarzy i przedsiionka jamy ustnej, wstrząśnienia mózgu, oraz licznych potłuczeń ciała. **/bezsportny dowód z akt szkody - dokumentacji medycznej dotyczącej stanu zdrowia pokrzywdzonego (k.26-55), protokół oceny medycznej (k.22-25)/**

Pismem z dnia 1 lipca 2010 r. pełnomocnik poszkodowanego zgłosił przedmiotową szkodę stronie powodowej. W wyniku postępowania likwidacyjnego małoletniemu poszkodowanemu przyznano kwoty: 4000 zł (decyzja z dnia 23 lipca 2010 r.), 16 550 zł (decyzja z dnia 30 sierpnia 2010 r.), 4 707, 21 zł (decyzja z dnia 18 maja 2011 r.). Łącznie przyznana kwota poszkodowanemu wynosiła 25 257, 21 zł. **/ bezsporne dowód - druk zgłoszenia szkody z ubezpieczenia OC (k.11-15), pismo z dnia 1 lipca 2010 r. (k.15-21), decyzja z dnia 23 lipca 2010 r. (k. 62), decyzja z dnia 30 sierpnia 2010 r. (k.64), decyzja z dnia 18 maja 2011 r. (k.66)/**

Strona powodowa pisemnie wzywała pozwanego do zapłaty kwot: 20 550 zł (wezwanie z dnia 15.10.2010 r.), 14 007, 21 zł (wezwanie z dnia 27.06.2013 r.), 5 947, 55 zł (wezwanie z dnia 2.09.2014 r.), 5899, 50 zł (wezwanie z dnia 28.01.2015 r.), 5 899, 50 zł (wezwane z dnia 29.04.2015 r.).

W odpowiedzi na wezwanie dnia 27.06.2013 r. do zapłaty kwoty 14 007, 21 zł, pozwany pismem z dnia 2.07.2013 r. poinformował stronę powodową, iż nie jest w stanie spłacić dochodzonej kwoty jednorazowo, może jedynie to zrobić w ratach po 1 000 zł. **/okoliczność bezsporna** wynikająca z dokumentów - wezwanie z dnia 15.10.2010 r. (k.69), wezwanie z dnia 27.06.2013 r. (k.70), wezwanie z dnia 2.09.2014 r. (k. 71), wezwanie z dnia 26.01.2015 r. (k.72), wezwanie z dnia 29.04.2015 r. (k.73), pismo z dnia 2.07.2013 r. (k.130)/

Od dnia 26 października 2011 r. do dnia 12 września 2014 roku dokonano na rzecz strony powodowej 40 comiesięcznych wpłat w łącznej wysokości 25 564 zł w zakresie likwidacji szkody wywołanej przez pozwanego. **/okoliczność bezsporna - historia wpłat na rzecz Oddziału (...) S.A. we W. z podaniem dat poszczególnych wpłat w zakresie likwidacji szkody wywołanej przez pozwanego (k.74-75).**

Sąd zważył co następuje: powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Podstawę prawną powództwa strony powodowej stanowi przepis art. 43 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U.2003 nr 124 poz.1152 ze zm.), zgodnie z którym zakładowi ubezpieczeń przysługuje prawo dochodzenia od kierującego pojazdem mechanicznym zwrotu wypłaconego z tytułu ubezpieczenia OC posiadaczy

pojazdów mechanicznych odszkodowania, m.in. w przypadku gdy: wyrządził szkodę umyślnie, w stanie po użyciu alkoholu lub w stanie nietrzeźwości albo po użyciu środków odurzających, substancji psychotropowych lub środków zastępczych w rozumieniu przepisów o przeciwdziałaniu narkomanii.

W niniejszej sprawie co do zasady bezspornym były: okoliczności zdarzenia z dnia 15 maja 2010 r., odpowiedzialność pozwanego za skutki tego zdarzenia, zakres obrażeń jakich doznał małoletni D. P., zawarcie umowy odpowiedzialności cywilnej ze stroną powodową, wypłata przez stronę powodową poszkodowanemu zadośćuczynienia. Wskazać należy, że Sąd oddalił wniosek strony powodowej o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka E. P., albowiem okoliczność na jaką świadek miałby zostać przesłuchany pozostawała pomiędzy stronami bezsporna.

Kwestią sporną w sprawie pozostawały: istnienie i wysokość zobowiązania pozwanego względem powoda, biorąc pod uwagę dokonane przez niego wpłaty, a także kwestia przedawnienia roszczenia.

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie załączonych do akt sprawy dokumentów, których prawdziwość nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Zgodnie z ogólną zasadą rozkładu ciężaru dowodu uregulowaną w przepisie art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Z treści tego przepisu płynie wniosek, że prawa podmiotowe mogą być skutecznie dochodzone o tyle, o ile strona jest w stanie przekonać sąd co do faktów, z których wyprowadza korzystne dla siebie twierdzenia. „Jeżeli materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych w myśl twierdzeń jednej ze stron, Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. Należy to rozumieć przede wszystkim w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał” (s. apel. we Wrocławiu w wyroku z dnia z dnia 18 stycznia 2012 r. (...) LEX nr 1108777). W ocenie Sądu strona powodowa nie udowodniła (do czego zobligowana była wyżej cytowanym przepisem), istnienia i wysokości dochodzonego roszczenia.

Jak wynika z przeprowadzonego postępowania dowodowego strona powodowa wypłaciła poszkodowanemu w wyniku postępowania likwidacyjnego następujące kwoty: 4 000 zł, 16 550 zł, 4707, 21 zł. Dołączona do pozwu historia wpłat, obrazuje wpłaty pozwanego na rzecz strony powodowej z tytułu zwrotu świadczenia. Z dokumentu wynika, że pozwany dokonał 40 wpłat na łączną sumę 25 564 zł. Zatem wywnioskować należy, że pozwany dokonał zwrotu wypłaconego przez powoda świadczenia dla poszkodowanego. Strona powodowa nie wykazała, czy kwota objęta żądaniem pozwu tj. 4 618, 60 zł jest kwotą należności głównej, czy też należnością główną wraz z odsetkami, albo też samymi odsetkami. Strona powodowa nie przedstawiła także sposobu wyliczenia tej kwoty. Takie działanie strony powodowej, w tym nieprecyzyjne określenie żądania pozwu uniemożliwia skuteczne podjęcie obrony przez pozwanego.

Sąd próbując ustalić w jaki sposób została wyliczona kwota dochodzona pozwem, starał się w oparciu o analizę treści dokumentów dołączonych do pozwu tj. wezwań do zapłaty kierowanych do pozwanego „dojść” do wyliczenia kwoty pozwu, jednakże było to niemożliwe. Na wstępie ustalił, że kwota dochodzona pozwem nie jest kwotą skapitalizowanych odsetek, ponieważ strona powodowa zażądała od tej kwoty ustawowych odsetek od dnia 30 października 2010 roku, a nie od daty złożenia pozwu. Po wtóre nie odnalazł sąd dowodu na okoliczność sposobu zaliczenia wpłat czynionych w okresie od 26 października 2011 r. do dnia 12 września 2014 roku na poczet należności związanych z likwidacją szkody. Strona powodowa wysłała do pozwanego 5 wezwań, każde na inną kwotę: 20 550 zł (wezwanie z dnia 15.10.2010 r.), 14 007, 21 zł (wezwanie z dnia 27.06.2013 r.), 5 947, 55 zł (wezwanie z dnia 2.09.2014 r.), 5 899, 50 zł (wezwanie z dnia 28.01.2015 r.), 5 899, 50 zł (wezwanie z dnia 29.04.2015 r.), przy czym nawet ostatnie z wezwań strony powodowej kierowane do pozwanego nie odzwierciedla kwoty dochodzonej pozwem.

Biorąc pod uwagę powyższe, z uwagi na nieudowodnienie istnienia i wysokości roszczenia, w oparciu o art. 6 k.c. oddalono powództwo. W odniesieniu do podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia roszczenia, wskazać należy, że nie zasługuje on na uwzględnienie. W niniejszej sprawie dla przewidzianego w art. 43 w/w ustawy roszczenia regresowego zakładu ubezpieczeń przeciwko kierującemu pojazdem mechanicznym, ma zastosowanie ogólny termin

przedawnienia roszczeń majątkowych określony w art. 118 k.c. Roszczenie zakładu ubezpieczeń związane jest z prowadzeniem działalności gospodarczej, zatem zastosowanie znajduje 3 letni termin przedawnienia, licząc od dnia zapłaty odszkodowania poszkodowanemu w wypadku. W niniejszej sprawie jednak nie należy tracić z pola widzenia okoliczności, że pozwany uznał roszczenie dokonując kolejnych wpłat na rzecz strony powodowej, co traktowane jest jako przerwanie biegu przedawnienia.

Orzeczenie o kosztach, znajduje swoje oparcie w dyspozycji art. 98 k.p.c. W myśl tego przepisu strona przygrywająca proces zobowiązana jest zwrócić przeciwnikowi poniesione przez niego koszty procesu. Dlatego Sąd zasądził od strony powodowej (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz pozwanego kwotę 617 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Na zasądzoną kwotę składa się wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 600 zł określone zgodnie z § 6 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu oraz kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa procesowego.